

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

29. listopadu 2018*

„Kasační opravný prostředek – Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice – Zmrazení prostředků a hospodářských zdrojů – Zrušení Tribunálem zařazení na seznam – Opětovné zařazení na seznam – Důvod pro zařazení na seznam související s finanční podporou poskytovanou íránské vládě a podporou při pořízování zakázaného zboží a technologií – Dosah – Financování projektů v odvětví ropy a plynu – Důkazy vztahující se k okamžiku předcházejícímu prvotnímu zařazení na seznam – Skutečnosti známé před prvotním zařazením na seznam – Článek 266 SFEU – Překážka věci rozsouzené – Rozsah – Účinná soudní ochrana“

Ve věci C-248/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 11. května 2017,

Bank Tejarat, se sídlem v Teheránu (Írán), zastoupená S. Zaiwallou, P. Reddy a A. Meskarian, solicitors, M. Brindlem, QC, T. Ottym, QC, jakož i R. Blakeleyem, barrister,

navrhovatelka,

příčemž další účastníci řízení je:

Rada Evropské unie, zastoupená J. Knealem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz (zpravodaj), předseda sedmého senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, K. Jürimäe, C. Lycourgos E. Juhász a C. Vajda, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Bank Tejarat se svým kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 14. března 2017, Bank Tejarat v. Rada (T-346/15, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:164), kterým byla zamítnuta její žaloba znějící na zrušení rozhodnutí Rady 2015/556/SZBP ze dne 7. dubna 2015, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2015, L 92, s. 101), a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 2015/549 ze dne 7. dubna 2015, kterým se provádí nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2015, L 92, s. 12), v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají (dále jen „napadené akty“).

Právní rámec

Rezoluce 1929 a rezoluce 2231 (2015) Rady bezpečnosti Organizace spojených národů

- 2 Dne 9. června 2010 přijala Rada bezpečnosti OSN rezoluci č. 1929 (2010) (dále jen „rezoluce 1929“), která má za cíl rozšířit působnost omezujících opatření uložených rezolucemi Rady bezpečnosti OSN č. 1737 (2006), 1747 (2007) a 1803 (2008) a zavést další omezující opatření vůči Íránské islámské republice. Rada bezpečnosti OSN v této rezoluci zejména poukazuje na „možnou souvislost mezi příjmy Íránu plynoucími z energetického odvětví a financováním íránských jaderných činností představujících potenciální riziko šíření jaderných zbraní“.
- 3 Dne 14. července 2015 přijaly Íránská islámská republika na jedné straně a Čínská lidová republika, Francouzská republika, Německá spolková republika, Ruská federace, Spojené království Velké Británie a Severního Irska a Spojené státy americké, jakož i vysoká představitelka Evropské unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku na straně druhé ve Vídni (Rakousko) „Společný komplexní akční plán“ s cílem nalézt dlouhodobé globální řešení íránské jaderné otázky (dále jen „společný komplexní akční plán“).
- 4 Dne 20. července 2015 přijala Rada bezpečnosti OSN rezoluci č. 2231 (2015), která potvrzuje společný komplexní akční plán, naléhavě vyzývá k jeho úplnému provádění podle harmonogramu, jenž je v něm vymezen, a stanoví činnosti, které mají být v souladu se společným komplexním akčním plánem podniknuty.

Unijní právo

- 5 Dne 17. června 2010 vyzvala Evropská rada Radu Evropské unie, aby přijala opatření k provedení opatření obsažených v rezoluci 1929 a doprovodná opatření s cílem napomoci prostřednictvím vyjednávání k vyřešení všech přetrvávajících obav týkajících se vývoje citlivých technologií Íránskou islámskou republikou na podporu jejího jaderného a raketového programu. Tato opatření se měla týkat mimo jiné oblasti obchodu, finančního sektoru, odvětví íránské dopravy a klíčových odvětví plynárenského a ropného průmyslu.
- 6 Dne 26. července 2010 přijala Rada Evropské unie rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postojů 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39), jehož příloha II obsahuje seznam jmen osob a názvů subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují. Bod 22 odůvodnění uvedeného rozhodnutí odkazuje na rezoluci 1929 a zmiňuje možnou souvislost, na niž bylo poukázáno v uvedené rezoluci, mezi příjmy Íránské islámské republiky plynoucími z odvětví energetiky a financováním jaderných činností potenciálně ohrožujících nešíření jaderných zbraní.
- 7 Dne 25. října 2010 přijala Rada nařízení (EU) č. 961/2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (ES) č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1) s cílem zajistit v rámci Evropské unie uplatňování omezujících opatření stanovených rozhodnutím 2010/413.

- 8 Dne 23. ledna 2012 přijala Rada rozhodnutí 2012/35/SZBP, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP (Úř. věst. 2012, L 19, s. 22). Podle bodu 13 odůvodnění tohoto rozhodnutí by se zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů mělo vztahovat i na další osoby a subjekty poskytující íránské vládě podporu, která jí umožňuje provádět jaderné činnosti potenciálně ohrožující nešíření jaderných zbraní nebo vedoucí k vývoji jejich nosičů, především na osoby a subjekty poskytující íránské vládě finanční, logistickou či materiální pomoc.
- 9 Uvedeným rozhodnutím bylo v čl. 20 odst. 1 rozhodnutí 2010/413, který upravoval zmrazení finančních prostředků dále uvedených osob a subjektů, nahrazeno písmeno b) a do uvedeného odstavce bylo doplněno písmeno c), a to v následujícím znění:
- „b) osobami a subjekty, které nejsou uvedeny v příloze I a které se podílejí na íránských jaderných činnostech, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo na vývoji nosičů jaderných zbraní nebo jsou s těmito činnostmi přímo spojeny nebo je podporují, i prostřednictvím pořízování zakázaných věcí, zboží, vybavení, materiálů a technologií [...], přičemž tyto osoby nebo subjekty jsou uvedeny v příloze II;
- c) jinými osobami a subjekty, které nejsou uvedeny v příloze I a které poskytují podporu íránské vládě, a osobami a subjekty, které jsou s nimi spojeny, jak jsou uvedeny v příloze II.“
- 10 Dne 23. března 2012 přijala Rada nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (ES) č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1), kterým se v rámci Evropské unie provádějí omezující opatření stanovená rozhodnutím 2012/35.
- 11 V článku 23 odst. 2 uvedeného nařízení se stanoví, že se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které patří osobám, subjektům a orgánům uvedeným v příloze IX, které byly v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. b) a c) rozhodnutí 2010/413 označeny jako:
- „a) osoby, subjekty či orgány spojené s íránskými jadernými činnostmi, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo s vývojem nosičů jaderných zbraní Íránem nebo tyto činnosti podporující, a to i prostřednictvím pořízování zakázaného zboží a technologií, nebo jako osoby, subjekty či orgány, které jsou vlastněny nebo ovládány uvedenými osobami, subjekty či orgány, a to i nedovolenými prostředky, nebo které jednají jejich jménem nebo na jejich příkaz.
- [...]
- d) další osoby, subjekty nebo orgány, které poskytují íránské vládě podporu, například finanční, logistickou či materiální pomoc, nebo osoby a subjekty, které jsou s nimi spojeny.“
- 12 Rozhodnutí Rady 2012/635/SZBP ze dne 15. října 2012, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2012, L 282, s. 58 a oprava v Úř. věst. 2013, L 251, s. 33), změnilo znění čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 následujícím způsobem:
- „jinými osobami a subjekty, které nejsou uvedeny v příloze I a které poskytují podporu íránské vládě, a osobami a subjekty, které jsou vlastněny nebo ovládány, jak jsou uvedeny v příloze II“.
- 13 Nařízením (EU) č. 1263/2012 ze dne 21. prosince 2012, kterým se mění nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2012, L 356, s. 34), Rada změnila znění čl. 23 odst. 2 písm. d) posledně uvedeného nařízení následovně:
- „další osoby, subjekty nebo orgány, které poskytují íránské vládě podporu, například materiální, logistickou či finanční pomoc, nebo subjekty, které jsou jimi vlastněny nebo ovládány, nebo osoby a subjekty s nimi spojené“.

Skutečnosti předcházející sporu

- 14 Navrhovatelka, Bank Tejarat, je íránskou bankou.
- 15 Rada rozhodnutím 2012/35 ze dne 23. ledna 2012 a prováděcím nařízením (EU) č. 54/2012 z téhož dne, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 19, s. 1), zařadila název Bank Tejarat na seznamy osob a subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, obsažené v příloze II rozhodnutí 2010/413 a v příloze VIII nařízení č. 961/2010. Důvody jejího zařazení na tyto seznamy byly identické a byly formulovány následovně:

„Bank Tejarat je vlastněna íránským státem. Přímou se podílela na úsilí Íránu v jaderné oblasti. Například v roce 2011 Bank Tejarat zprostředkovala převod desítek milionů dolarů ve snaze napomoci Íránské organizaci pro atomovou energii, označené OSN, v jejím pokračujícím úsilí o získání oxidu uranu zvaného „žlutý koláč“. AEOI je hlavní íránskou organizací v oblasti výzkumu a vývoje jaderné technologie a řídí programy výroby štěpného materiálu.

Bank Tejarat v minulosti rovněž napomáhala označeným íránským bankám při obcházení mezinárodních sankcí, například se účastnila obchodních transakcí, do nichž byly zapojeny krycí společnosti skupiny Shahid Hemmat Industrial Group označené OSN.

Prostřednictvím finančních služeb, které v minulých několika letech poskytla bankám Bank Mellat a Export Development Bank of Iran (EDBI), určeným EU, Bank Tejarat podporovala rovněž činnost dceřiných společností a podřízených subjektů íránských revolučních gard, Organizace obranného průmyslu, určené OSN, a ministerstva obrany a logistiky ozbrojených sil (MODAFL), určeného OSN.“

- 16 Název Bank Tejarat byl nařízením č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 z těchto důvodů zařazen na seznam uvedený v příloze IX tohoto nařízení.
- 17 Rozhodnutím Rady 2012/457/SZBP ze dne 2. srpna 2012, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2012, L 208, s. 18), a prováděcím nařízením Rady (EU) č. 709/2012 ze dne 2. srpna 2012, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2012, L 208, s. 2, a oprava v Úř. věst. 2013, L 41, s. 14), bylo změněno odůvodnění zařazení navrhovatelky na seznam osob a subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, a to tím, že bylo upřesněno, že „Bank Tejarat je zčásti vlastněna státem“, přičemž zbývající část odůvodnění zůstala beze změny.
- 18 Rozsudkem ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), Tribunál zrušil rozhodnutí 2012/35, prováděcí nařízení č. 54/2012, nařízení č. 54/2012, nařízení č. 267/2012 a prováděcí nařízení č. 709/2012 v rozsahu, v němž se týkala navrhovatelky, neboť Rada neprokázala, že navrhovatelka poskytovala podporu šíření jaderných zbraní a napomáhala jiným osobám a subjektům porušovat omezující opatření, jež na ně byly namířeny, nebo se jim vyhýbat. Proti tomuto rozsudku nebyl podán žádný opravný prostředek.
- 19 Rada dne 7. dubna 2015 napadenými akty opětovně zařadila název navrhovatelky na seznam osob a subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413, i na seznam obsažený v příloze IX nařízení č. 267/2012 (dále jen „sporné seznamy“) s odůvodněním následujícího znění:

„Bank Tejarat poskytuje íránské vládě významnou podporu v podobě finančních prostředků a financování služeb pro rozvoj projektů v oblasti ropy a plynu. Odvětví ropy a plynu představuje významný zdroj financování íránské vlády a pobočky subjektů vlastněných a ovládaných íránskou vládou pracují na projektech, které financuje Bank Tejarat. Bank Tejarat je kromě toho i nadále úzce spojena s íránskou vládou, která ji částečně vlastní, a má proto možnost ovlivňovat její rozhodnutí, včetně zapojení do financování projektů, jež íránská vláda považuje za vysoce prioritní.

Vzhledem k tomu, že Bank Tejarat poskytuje financování několika společnostem produkujícím surovou ropu a projektům rafinace, což nutně vyžaduje nákup klíčového vybavení a technologií pro tato odvětví, jejichž dodávky jsou zakázány pro využívání v Íránu, lze Bank Tejarat dále označit za subjekt zapojený do získávání zakázaného zboží a technologií.“

- 20 Dne 18. října 2015 v rámci naplňování společného komplexního akčního plánu Rada přijala jednak rozhodnutí (SZBP) 2015/1863, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP (Úř. věst. 2015, L 274, s. 174), kterým byla v případě navrhovatelky pozastavena omezující opatření stanovená rozhodnutím 2010/413, a jednak prováděcí nařízení (EU) č. 2015/1862, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2015, L 274, s. 161), kterým byl vypuštěn její název ze seznamu obsaženého v příloze IX posledně uvedeného nařízení.
- 21 Rozhodnutí 2015/1863 a prováděcí nařízení 2015/1862 se použijí od 16. ledna 2016 na základě rozhodnutí Rady (SZBP) 2016/37 ze dne 16. ledna 2016 o dni použitelnosti rozhodnutí 2015/1863 (Úř. věst. 2016, L 11 I, s. 1) a na základě informací o dni použitelnosti nařízení Rady (EU) 2015/1861, kterým se mění nařízení č. 267/2012, a prováděcího nařízení 2015/1862 (Úř. věst. 2016, C 15 I, s. 1).

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 22 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu podala dne 18. června 2015 navrhovatelka žalobu na neplatnost napadených aktů, v níž uvedla sedm žalobních důvodů, vycházejících zaprvé z porušení článku 266 SFEU, zadruhé ze zneužití řízení, porušení zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, zásady právní jistoty a konečné povahy soudních rozhodnutí, zatřetí z porušení práva na účinnou soudní ochranu a z porušení článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a článků 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), začtvrté ze zneužití pravomoci a z porušení zásady řádné správy, zapáté z porušení jejích základních práv, zejména jejího práva na vlastnictví a práva na respektování její dobré pověsti, jakož i z porušení zásady proporcionality, zašesté z porušení povinnosti uvést odůvodnění a zasedmé ze zjevně nesprávného posouzení.
- 23 Tribunál všechny tyto žalobní důvody zamítl, a tudíž zamítl žalobu v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastnic řízení a řízení před Soudním dvorem

- 24 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:
- vyhověl kasačnímu opravnému prostředku a zrušil dva body výroku napadeného rozsudku;
 - vyhověl návrhovému žádání směřujícímu proti jejímu opětovnému zařazení na seznam;
 - zrušil napadené akty v rozsahu, v němž se jí týkají;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Tribunálem.
- 25 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:
- odmítl kasační opravný prostředek jako nepřipustný nebo jej případně zamítl jako neopodstatněný;
 - podpůrně, pokud Soudní dvůr rozhodne, že se napadaný rozsudek zrušuje a vydá sám konečný rozsudek, zamítl návrhové žádání znějící na zrušení napadených aktů a
 - uložil Bank Tejarat náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 26 Rada tvrdí, že navrhovatelka nemá zájem na rozhodnutí o tomto kasačním opravném prostředku, takže tento je nepřipustný, neboť vůči navrhovateli byla odstraněna omezující opatření rozhodnutím 2015/1863 a prováděcím nařízením 2015/1862, jakož i z důvodu neexistence zásahu do její dobré pověsti napadenými akty.
- 27 Navrhovatelka tvrdí, že má i nadále zájem na zrušení napadeného rozsudku, jakož i napadených aktů, a to v souvislosti se žalobou na náhradu škody, kterou podala Tribunálu a jež byla zapsána pod číslem T-37/17, jakož i na uznání protiprávnosti těchto aktů a získání nekompenzační formu nápravy újmy na její dobré pověsti.

Závěry Soudního dvora

- 28 Podle ustálené judikatury platí, že existence právního zájmu navrhovatele na podání kasačního opravného prostředku předpokládá, že výsledek řízení o kasačním opravném prostředku může účastníku řízení, který jej podal, přinést prospěch (rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 43 a citovaná judikatura).
- 29 Soudní dvůr přitom rozhodl, že osoba nebo subjekt, jejichž jméno či název bylo zařazeno na seznam osob nebo subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, má nadále přinejmenším morální zájem na zrušení tohoto zařazení, zejména s ohledem na důsledky pro jejich pověst, a to i poté, co jejich jméno či název bylo z takového seznamu vypuštěno nebo co bylo pozastaveno zmrazení jejich finančních prostředků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. května 2013, Abdulrahim v. Rada a Komise, C-239/12 P, EU:C:2013:331, body 70 až 72; rozsudek ze dne 8. září 2016, Iranian Offshore Engineering & Construction v. Rada, C-459/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:646, bod 12; jakož i rozsudek ze dne 15. června 2017, Al-Faqih a další v. Komise, C 19/16 P, EU:C:2017:466, bod 36).
- 30 Z toho vyplývá, že navrhovatelka má přinejmenším morální zájem domáhat se i nadále zrušení svého opětovného zařazení na sporné seznamy, třebaže zmrazení vyplývající z tohoto opětovného zařazení na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 bylo pozastaveno na základě rozhodnutí 2015/1863 a její název byl vypuštěn ze seznamu obsaženého v příloze IX nařízení č. 267/2012 na základě prováděcího nařízení 2015/1862.
- 31 Kasační opravný prostředek je tudíž přípustný.

K věci samé

- 32 Bank Tejarat vznáší na podporu svého kasačního opravného prostředku čtyři důvody.

K prvnímu a druhému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 33 V rámci prvního důvodu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při nakládání s důkazy, které předložila s cílem zpochybnit důvody svého opětovného zařazení na sporné seznamy, konkrétně tím, že Tribunál v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku nepřiznal svědectví jejího ředitele dostatečnou váhu. Tribunál tím podle ní zkreslil důkazy a uložil jí důkazní břemeno, které nelze unést, čímž se řízení stalo nespravedlivým.
- 34 Ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 83 až 114 napadeného rozsudku, navrhovatelka tvrdí, že Tribunál zkreslil předložené důkazy, jejichž význam byl jednoznačný, a tím, že jí uložil, aby nesla důkazní břemeno, a vyžadoval od ní, aby předložila důkazy opaku, obrátil důkazní břemeno. Tribunál tak podle navrhovatelky nezohlednil rozhodující důkaz, jímž bylo svědectví jejího ředitele, a dal přednost nepřesným a účelovým článkům z tisku předloženým Radou, z nichž některé z nich, pocházející od íránského ministerstva ropy, byly podle ní propagandou. Tribunál se podle ní rovněž nesprávně opíral o menšinový podíl íránské vlády na kapitálu navrhovatelky. Tribunál tudíž nevykonal úplný a důsledný přezkum důkazů, jež předložila Rada.
- 35 Rada tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný. Stran druhého důvodu kasačního opravného prostředku má Rada za to, že navrhovatelka ve skutečnosti navrhuje, aby Soudní dvůr provedl nové posouzení důkazů, a že tento důvod je proto třeba prohlásit za nepřipustný nebo, podpůrně, za neopodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

- 36 Navrhovatelka v rámci prvního a druhého důvodu kasačního opravného prostředku, jimiž se je třeba zabývat společně, v podstatě tvrdí, že Tribunál v rámci posuzování odůvodnění uvedeného v napadených aktech, a zejména její účasti na financování různých projektů v odvětví ropy a plynu, porušil pravidla týkající se důkazního břemene a zkreslil důkazy.
- 37 Podle ustálené judikatury platí, že v případě kasačního opravného prostředku není Soudní dvůr příslušný ke zjišťování skutkového stavu ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, které Tribunál přijal na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž tyto důkazy byly získány řádně a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší pouze Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Toto posouzení tudíž nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování důkazů předložených u Tribunálu, právní otázku, která by podléhala přezkumu ze strany Soudního dvora. Naproti tomu pravomoc Soudního dvora k přezkumu skutkových zjištění učiněných Tribunálem se vztahuje mimo jiné na otázku, zda byla dodržena pravidla v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů (rozsudek ze dne 18. ledna 2017, *Toshiba v. Komise*, C-623/15 P, nezveřejněný, EU:C:2017:21, bod 39, a ze dne 14. června 2018, *Makhlouf v. Rada*, C-458/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:441, bod 57).
- 38 Pokud jde o otázku, zda Tribunál porušil pravidla týkající se důkazního břemene v oblasti omezujících opatření, je třeba připomenout, že při přezkumu těchto opatření musí unijní soudy v souladu s pravomocemi, které jim jsou na základě Smluv svěřeny, zajišťovat v zásadě úplný přezkum legality všech unijních aktů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, *Komise a další v. Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 97, rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Fulmen a Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 58, a rozsudek ze dne 28. března 2017, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 106).

- 39 Účinnost soudní kontroly zaručené v článku 47 Listiny vyžaduje, aby se unijní soud při přezkumu legality důvodů, o které se opírá rozhodnutí o zařazení jména určité osoby na seznam osob, vůči nimž jsou namířena omezující opatření, ujistil o tom, zda se toto rozhodnutí, které má ve vztahu k dotčené osobě charakter individuálního rozhodnutí, opírá o dostatečně pevný skutkový základ. V projednávané věci je proto třeba ověřit skutečnosti uváděné v odůvodnění, o něž se opírají napadené akty, takže soudní přezkum se neomezuje na posouzení abstraktní věrohodnosti dovolávaných důvodů, ale týká se otázky, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění téhož rozhodnutí, podložené (v tomto smyslu viz rozsudek Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119, rozsudek ze dne 18. června 2015, Ipatau v. Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 42, a rozsudek ze dne 18. února 2016, Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 109). V případě zpochybnění legality je mimoto úkolem příslušného unijního orgánu, aby prokázal, že důvody uplatňované vůči dotčené osobě jsou podložené, přičemž tato osoba není povinna předložit negativní důkaz o tom, že uvedené důvody podložené nejsou (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 121, a rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 66).
- 40 V projednávané věci Rada s cílem prokázat podloženost důvodů uvedených v napadených aktech předložila vedle podnětu členského státu i řadu veřejných dokumentů, např. několik tiskových článků uvedených v bodě 65 napadeného rozsudku, jakož i výroční zprávu navrhovatelky za rok 2014, jež je citována v bodě 108 uvedeného rozsudku. Tribunál na základě těchto dokumentů v bodech 87 až 89, 107 až 109 a 111 a 112 napadeného rozsudku konkrétně zkoumal, zda uvedené důvody Rada dostatečně podložila, a zároveň zohlednil argumenty, jež navrhovatelka vnesla na podporu jí předložených důkazů, a sice svědectví svého ředitele a několika interních dokumentů.
- 41 Je tudíž třeba mít za to, že Tribunál zkoumal všechny dokumenty a argumenty, jež předložily Rada i navrhovatelka. Tribunál se v této souvislosti nedopustil obrácení důkazního břemene ani navrhovatelce neuložil povinnost předložení důkazu opaku, když konstatoval, že důkazy předloženými navrhovatelkou nemohou být zpochybněny závěry, jež z těchto důkazů vyvozuje Rada.
- 42 Navíc tvrzení Tribunálu, jež je uvedeno v bodech 110 a 114 napadeného rozsudku, podle něhož Rada mohla konstatovat, aniž se dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu či „zjevně nesprávného posouzení“, že navrhovatelka financovala různé projekty v odvětví ropy a plynu, se opírá, jak vyplývá z bodů 85 až 109 napadeného rozsudku, o to, že Tribunál ověřil pravdivost skutečností uváděných v odůvodnění napadených aktů a provedl úplný přezkum, jež má povinnost vykonávat v souladu s judikaturou citovanou v bodech 38 a 39 tohoto rozsudku.
- 43 Za těchto okolností jsou argumentem navrhovatelky vycházejícím z porušení a obrácení důkazního břemene ve skutečnosti zpochybňovány posouzení skutkového stavu a důkazů Tribunálem a hodnota, kterou Tribunál těmto důkazům přidělil. Toto posouzení však podle judikatury citované v bodě 37 tohoto rozsudku nespadá do přezkumu Soudního dvora s výhradou případu zkreslení těchto důkazů.
- 44 Stran dovolávaného zkreslení důkazů je třeba připomenout, že o takové zkreslení se jedná, pokud se posouzení existujících důkazů jeví zjevně nesprávné, aniž byly použity nové důkazy. Toto zkreslení však musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (rozsudek ze dne 7. dubna 2016, Akhras v. Rada, C-193/15 P, EU:C:2016:219, bod 68 a citovaná judikatura). Kromě toho tam, kde navrhovatel tvrdí, že se Tribunál dopustil zkreslení důkazů, musí přesně označit důkazy, jež byly Tribunálem zkresleny, a prokázat pochybení v jeho analýze, které vedlo Tribunál při jeho posouzení k tomuto zkreslení (rozsudek ze dne 3. prosince 2015, Itálie v. Komise, C-280/14 P, EU:C:2015:792, bod 52, a rozsudek ze dne 19. října 2017, Janukovyč v. Rada C-598/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:786, bod 46 a citovaná judikatura).

- 45 V projednávané věci je třeba stran konstatování, jež se týkají svědectví ředitele navrhovatelky a jsou uvedena v bodech 83 a 86 napadeného rozsudku, a konstatování, jež se o toto svědectví opírají, uvést, že navrhovatelka nijak neprokázala, že těmito konstatováními se Tribunál dopustil pochybení ve své analýze, které by vedlo ke zkreslení důkazů. Mimoto žádné zkreslení zjevně nevyplývá ani z tiskových článků, jež jsou zmíněny v bodech 88 a 89 napadeného rozsudku, ani z konstatování skutkové povahy učiněných Tribunálem v bodech 91 až 112 napadeného rozsudku. Z těchto konstatování naopak vyplývá, že Tribunál řádně zohlednil svědectví ředitele navrhovatelky, když upřesnil důvody, proč toto svědectví, u něhož měl za to, že je mu třeba přiznat slabou důkazní hodnotu, neumožňuje zpochybnit závěr uvedený v bodě 89 napadeného rozsudku, který vychází z dokumentů předložených Radou.
- 46 Navrhovatelka dále naznačuje, že Tribunál uvedené svědectví zkreslil, když měl za to, že je nelze kvalifikovat jako odlišné od svědectví navrhovatelky a na jejím svědectví nezávislé, a že toto svědectví má slabou důkazní hodnotu, neboť si je vyžádala navrhovatelka pro účely žaloby v prvním stupni a pochází od osoby, jež u navrhovatelky vykonává funkci ředitele. Cílem tohoto tvrzení přitom není prokázat zkreslení důkazu, nýbrž zpochybnit posouzení skutkového stavu a důkazů učiněné Tribunálem, což není ve stadiu kasačního opravného prostředku přípustné.
- 47 V důsledku toho je třeba první a druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 48 Navrhovatelka v rámci svého třetího důvodu kasačního opravného prostředku, který sestává ze dvou částí, tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že napadené důvody, na jejichž základě byla opětovně zařazena na sporné seznamy, splňovaly, i za předpokladu, že by byly podložené, kritéria pro zařazení.
- 49 Navrhovatelka v rámci první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil v bodech 128 a 129 napadeného rozsudku nesprávného právního posouzení, když měl za to, že navrhovatelka poskytovala přímou finanční podporu íránské vládě, a proto bylo splněno kritérium, jež je stanoveno v čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012, podle kterého byla takové podpora vyžadována k uvedenému zařazení na seznam. Podle navrhovatelky ovšem tvrzení uváděná Radou nanejvýše vyjadřovala, že se jedná o nepřímou finanční podporu, neboť Rada navrhovatelce vytýkala, že poskytovala finanční prostředky a financovala služby pro rozvoj projektů v oblasti ropy a plynu, z nichž některé byly prováděny pobočkami subjektů ovládaných íránskou vládou.
- 50 V rámci druhé části navrhovatelka uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 133 napadeného rozsudku rozhodl, že přímo přispěla k pořízování zakázaného zboží a technologií a že bylo splněno kritérium, jež je stanoveno v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, i když nebyla nijak zapojena do jakéhokoli pořízování tohoto zboží ani technologií.
- 51 Rada tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný. Podle Rady má navrhovatelka, mimo jiné s ohledem na cíl sledovaný rozhodnutím 2010/413 a nařízením č. 267/2012, stran kritéria, jež se týká poskytování finanční podpory íránské vládě, nesprávně za to, že zařazení subjektu na sporné seznamy může být odůvodněno pouze přímou podporou. Pokud jde o kritérium týkající se pořízování zakázaného zboží a technologií, podle Rady je toto kritérium splněno i při pouhém zapojení se osoby či subjektu do tohoto pořízení.

– Závěry Soudního dvora

- 52 Stran první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku je třeba uvést, že Tribunál správně v bodě 122 napadeného rozsudku připomněl, že kritérium podpory poskytované íránské vládě, jež je uvedeno v čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2012/635, a v čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012, ve znění nařízení č. 1263/2012, je třeba chápat v tom smyslu, že se týká vlastních činností dotčené osoby nebo dotčeného subjektu, které ač samy přímo ani nepřímo nesouvisí se šířením jaderných zbraní, mohou toto šíření podporovat, neboť poskytují zdroje nebo prostředky zejména materiální, finanční či logistické povahy íránské vládě, které jí umožňují šířit jaderné zbraně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2016, *National Iranian Oil Company v. Rada*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, body 80 a 81, a rozsudek ze dne 7. dubna 2016, *Central Bank of Iran v. Rada*, C-266/15 P, EU:C:2016:208, bod 44).
- 53 Jak vyplývá z bodů 81 a 82 rozsudku ze dne 1. března 2016, *National Iranian Oil Company v. Rada* (C-440/14 P, EU:C:2016:128), toto kritérium s cílem zasáhnout financování íránského jaderného programu ze strany íránské vlády zohledňuje „možnou souvislost mezi příjmy Íránu plynoucími z jeho energetického odvětví a financováním íránských jaderných činností představujících riziko šíření jaderných zbraní“, jež byla uvedena mimo jiné v rezoluci 1929 a v bodě 22 odůvodnění rozhodnutí 2010/413. Spojitost mezi energetickým odvětvím a šířením jaderných zbraní tedy stanoví sám unijní normotvůrce.
- 54 Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že toto kritérium vykládané ve světle cílů sledovaných Radou míří na formy podpory poskytované íránské vládě, které svým kvantitativním nebo kvalitativním významem přispívají k uskutečňování íránských jaderných činností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2016, *National Iranian Oil Company v. Rada*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, bod 83, a usnesení ze dne 4. dubna 2017, *Sharif University of Technology v. Rada*, C-385/16 P, nezveřejněné, EU:C:2017:258, bod 64).
- 55 Za těchto okolností je s ohledem na cíl připomenutý v bodě 52 tohoto rozsudku rozhodující otázkou, zda může vlastní činnost dotčené osoby nebo subjektu kvůli svému kvantitativnímu nebo kvalitativnímu významu podporovat šíření jaderných zbraní, neboť poskytuje zdroje nebo prostředky zejména materiální, finanční či logistické povahy íránské vládě, které jí umožňují šířit jaderné zbraně.
- 56 Jak vyplývá z bodů 125 a 128 napadeného rozsudku, Tribunál přitom v projednávané věci na základě svých skutkových zjištění uvedl, že navrhovatelka se podílela na financování řady projektů velkého rozsahu v odvětví ropy a plynu v Íránu, jejichž cílem je modernizovat některá zařízení či vybudovat zařízení nová, z nichž některá by významným způsobem zvýšila výrobní kapacitu a kapacitu rafinace surové ropy těchto zařízení, a tudíž Íránské islámské republiky. Navrhovatelka u Tribunálu kvantitativní význam této účasti nezpochybňovala.
- 57 Z toho vyplývá, že vzhledem k finanční činnosti navrhovatelky spočívající ve financování projektů velkého rozsahu v odvětví, v jehož případě stanoví použitelná právní úprava spojitost se šířením jaderných zbraní, se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že navrhovatelka poskytovala podporu íránské vládě, čímž bylo splněno kritérium uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2012/635, a v čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012, ve znění nařízení č. 1263/2012. V projednávané věci je tudíž otázka, zda je třeba takovou podporu kvalifikovat jako přímou či nepřímou, irelevantní.
- 58 Za těchto podmínek je třeba považovat výrok napadeného rozsudku za podložený, neboť napadenými akty byl název navrhovatelky zařazen na sporné seznamy z toho důvodu, že poskytovala podporu íránské vládě.

- 59 Stran druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku je třeba uvést, že jejím cílem je prokázat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že důvod pro zařazení na seznam, podle něhož lze navrhovatelku označit za subjekt zapojený do získávání zakázaného zboží a technologií, splňuje kritérium, jež je stanoveno v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012.
- 60 Pokud jde o přezkum legality rozhodnutí o přijetí omezujících opatření, podle judikatury Soudního dvora z důvodu preventivní povahy těchto opatření platí, že pokud je unijní soud toho názoru, že alespoň jeden z uvedených důvodů je dostatečně přesný a konkrétní, podložený a představuje sám o sobě dostatečný základ pro toto rozhodnutí, pak okolnost, že ostatní z těchto důvodů tento požadavek nesplňují, neodůvodňuje zrušení uvedeného rozhodnutí (rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 72 a citovaná judikatura).
- 61 V tomto ohledu platí, jak vyplývá z bodu 58 tohoto rozsudku, že i pokud by bylo prokázáno nesprávné právní posouzení důvodu týkajícího se získávání zakázaného zboží a technologií, nevedlo by to ke zrušení napadených aktů, neboť výrok napadeného rozsudku je třeba považovat za podložený v rozsahu, v němž byl název navrhovatelky zařazen na sporné seznamy z toho důvodu, že poskytovala podporu iránské vládě, takže druhá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku musí být odmítnuta jako irelevantní.
- 62 S ohledem na výše uvedené je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 63 Navrhovatelka v rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že Rada mohla přijmout rozhodnutí o opětovném zařazení na sporné seznamy na základě důvodů, které se týkaly dřívějšího jednání, a nikoli jednání nového či nově zjištěného, přestože tyto důvody mohly a měly být uvedeny v souvislosti s jejím prvotním zařazením na sporné seznamy. Podle navrhovatelky se Rada při zařazení osoby nebo subjektu na seznamy osob nebo subjektů, na které se vztahují omezující opatření, nemůže omezit na změnu důvodů, na nichž bylo založeno jejich prvotní zařazení na takové seznamy. Podle navrhovatelky měl tudíž Tribunál v bodech 31, 32, 36 až 40, 45, 47 a 145 napadeného rozsudku nesprávně za to, že Rada neporušila článek 266 SFEU ani zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, právní jistoty a konečné povahy soudních rozhodnutí a dále ani právo na účinnou soudní ochranu a zásadu efektivity, práva, která jsou zakotvena v článku 47 Listiny a v člancích 6 a 13 EÚLP, jakož ani její práva na řádnou správu.
- 64 Navrhovatelka dodává, že na rozdíl od toho, co konstatoval Tribunál, dochází v důsledku jejího opětovného zařazení na sporné seznamy v rozporu s článkem 266 SFEU k nahrazení jejího prvotního zařazení. Podle navrhovatelky měl dále Tribunál konstatovat, že Rada svým jednáním obešla rozsudek ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), a zbavila jej veškerého užitečného účinku, jelikož v jeho důsledku se žaloba na neplatnost stala neúčinnou a v praxi zbytečnou, což zakládá zneužití řízení. Navrhovatelka mimoto tvrdí, že v rozporu s článkem 41 Listiny nebyla její situace řešena nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě, neboť postup opětovného zařazení na seznam nelze oddělovat od předcházejících zařazení na seznam. Navrhovatelka konečně tvrdí, že jelikož tato práva a zásady nebyly dodrženy, jsou jejím opětovným zařazením porušena základní práva, konkrétně její právo na vlastnictví, jakož i zásada proporcionality.

65 Rada má naopak za to, že v okamžiku prvotního zařazení navrhovatelky na seznam neměla povinnost uvést všechna kritéria pro zařazení a možné důvody pro toto zařazení a že po vydání rozsudku, jímž bylo prvotní rozhodnutí o zařazení zrušeno, může přijmout rozhodnutí o opětovném zařazení na seznam, není-li toto nové rozhodnutí stíženo týmiž věcnými či procesními vadami, jako jsou vady uvedené ve zmíněném rozsudku.

– *Závěry Soudního dvora*

66 V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku se porušení jednotlivých zásad unijního práva a základních práv tvrzené navrhovatelkou v podstatě opírá o argument, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že subjekt, který dosáhl zrušení omezujících opatření namířených proti němu, může být znovu zařazen na seznam subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, jestliže tvrzení uvedená v novém odůvodnění neodkazují na nové jednání nebo nová zjištění, a měla být proto uvedena při prvotním zařazení tohoto subjektu na seznam.

67 Předně podle článku 266 SFEU platí, že orgán, jehož akt byl zrušen, je povinen přijmout opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku.

68 Podle tohoto ustanovení za předpokladu, že akt byl zrušen nebo je neplatný, orgány, které tento akt vydaly, jsou toliko povinny přijmout opatření vyplývající z tohoto rozsudku. V důsledku toho orgány mají široký prostor pro uvážení, aby rozhodly o prostředcích, které je třeba použít k nápravě zjištěné protiprávnosti, přičemž tyto prostředky musí být slučitelné s výrokem dotčeného rozsudku a s odůvodněním, kterým je nezbytně podepřen (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, CM Eurologistik a GLS, C-283/14 a C-284/14, EU:C:2016:57, body 75 a 76, a rozsudek ze dne 15. března 2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, bod 87).

69 Článek 266 SFEU nicméně sám o sobě nedává odpověď na otázku, zda Rada může přikročit k zařazení na základě jiných důvodů, než jaké byly uvedeny ve zrušených aktech. Tuto otázku, která vyžaduje, aby bylo určeno, zda zrušující rozsudek omezuje možnost Rady přijmout akty o opětovném zařazení na seznam, lze naproti tomu posuzovat ve světle zásady překážky věci pravomocně rozsouzené.

70 Stran této zásady je třeba připomenout, že zrušující rozsudky vydané unijními soudy jsou pravomocnými, jakmile se staly konečnými. Tato překážka se nevztahuje pouze na výrok zrušujícího rozsudku, nýbrž i na odůvodnění, které je nezbytnou oporou jeho výroku, a je od něj proto neoddělitelné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 49 a citovaná judikatura).

71 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že překážka věci pravomocně rozsouzené se váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty soudním rozhodnutím (rozsudek ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 123, jakož i rozsudek ze dne 13. září 2017, Pappalardo a další v. Komise, C-350/16 P, EU:C:2017:672, bod 37).

72 V projednávané věci Tribunál zrušil rozsudkem ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), prvotní zařazení navrhovatelky na seznam, když měl v bodě 60 uvedeného rozsudku za to, že tvrzeními, jež vznášela Rada, nebylo možné odůvodnit, že navrhovatelka poskytovala podporu šíření jaderných zbraní nebo napomáhala jiným osobám a subjektům porušovat omezující opatření, jež na ně byly namířeny, nebo se jim vyhýbat. V řízení, které vedlo k vydání uvedeného rozsudku, Rada, jak vyplývá z bodů 40 a 41 uvedeného rozsudku, předložila s cílem prokázat opodstatněnost omezujících opatření namířených proti navrhovatelce vedle návrhu jednoho členského státu pouze jeden dopis a jeho přílohu pocházející od navrhovatelky.

- 73 Akty Rady byly tedy uvedeným rozsudkem zrušeny z důvodu nedostatečnosti důkazů poskytnutých Radou k podepření jejich skutkového základu. Z takového konstatování, k němuž se podle judikatury citované v bodě 71 tohoto rozsudku váže překážka věci pravomocně rozsouzené, nelze dovozovat, že by Rada následně nemohla uplatnit jiné důkazy za účelem prokázání věrohodnosti vznášených důvodů ani že by nikdy nemohla prokázat, že navrhovatelka poskytuje podporu šíření jaderných zbraní nebo napomáhá jiným osobám a subjektům porušovat omezující opatření, jež na ně byly namířeny, nebo se jim vyhýbat.
- 74 V této souvislosti je třeba konstatovat, že opětovné zařazení navrhovatelky na sporné seznamy spornými akty se zakládá na odlišných kritériích pro zařazení na seznam, než které byly základem pro její prvotní zařazení, jež bylo zrušeno rozsudkem ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), a tudíž na odlišném právním základě, jak rozhodl Tribunál v bodě 36 napadeného rozsudku. Navíc odůvodnění uvedená v napadených aktech a odůvodnění uvedená v aktech, kterými bylo provedeno prvotní zařazení navrhovatelky, ani důkazy, které byly předloženy Tribunálu, nejsou stejné.
- 75 Navrhovatelka však tvrdí, že pokud informace o skutečnostech, o něž Rada opřela svoje rozhodnutí zařadit ji znovu na sporné seznamy, byly k dispozici již při jejím prvotním zařazení, měla Rada povinnost využít veškeré informace, které měla k dispozici, a právní kvalifikace, které mohou odůvodnit zavedení omezujících opatření vůči ní, již při tomto prvotním zařazení na seznam.
- 76 V tomto ohledu stačí uvést, že tato výtku nemůže vést k tomu, že bude konstatováno porušení zásady věci pravomocně rozsouzené, neboť z povahy věci vyplývá, že jelikož tyto skutečnosti a právní kvalifikace nebyly zohledněny pravomocným rozhodnutím, nemohou být právními nebo skutkovými otázkami, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty uvedeným rozhodnutím ve smyslu judikatury citované v bodě 71 tohoto rozsudku.
- 77 Z výše uvedeného vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že Rada neporušila zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené, kterou zakládal rozsudek ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), tím, že napadené akty přijala na základě důvodů týkajících se poskytování podpory íránské vládě, jež jsou připomenuty v bodě 19 tohoto rozsudku.
- 78 Stran zásady právní jistoty je třeba uvést, že navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku neuvádí žádný přesný argument s cílem tvrdit, že tato zásada by jí v projednávané věci skýtala širší ochranu proti přijetí nových omezujících opatření založených na jiných kritériích pro zařazení na seznam či jiných důvodech, než je ochrana plynoucí ze zásady překážky věci pravomocně rozsouzené osobě nebo subjektu, které se domohly zrušení svého zařazení na seznam osob a subjektů, jejichž finanční prostředky byly zmrazeny.
- 79 Pokud jde o zásadu účinné soudní ochrany, tato zásada je obecnou zásadou práva, která je nyní potvrzena v článku 47 Listiny. Tento článek zajišťuje v unijním právu ochranu vyplývající z čl. 6 odst. 1 a článku 13 EÚLP (rozsudek ze dne 16. května 2017, Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, bod 54 a citovaná judikatura). V prvním pododstavci uvedeného článku 47 se stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.
- 80 Zásada účinné soudní ochrany přitom nemůže bránit Radě, aby opětovně zařadila osobu nebo subjekt na seznam osob a subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, na základě jiných důvodů, než o jaké se opíralo prvotní zařazení této osoby nebo subjektu na uvedený seznam. Cílem této zásady je totiž zajistit, aby bylo možné před soudem napadnout akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení, a nikoli aby nebylo možné na základě jiných důvodů přijmout nový akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení.

- 81 Jak již Soudní dvůr rozhodl, je-li rozhodnutí unijního orgánu, které bylo napadeno žalobou, zrušeno, pohlíží se na něj, jako by nikdy neexistovalo, a tento orgán, který hodlá přijmout nové rozhodnutí, může opětovně provést úplný přezkum a uplatnit jiné důvody, než jsou důvody, na nichž bylo založeno zrušené rozhodnutí (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 31).
- 82 Za těchto okolností platí, že taková protiprávnost, kterou konstatoval Tribunál v rozsudku ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), v souvislosti s přijetím prvotního zařazení navrhovatelky na seznamy osob a subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, nemůže bránit Radě, aby po opětovném posouzení situace navrhovatelky přijala nová omezující opatření na základě důkazů o skutkovém stavu, které již existují nebo jsou k dispozici.
- 83 Je třeba rovněž uvést, že v rámci řízení, které vedlo k vydání rozsudku ze dne 22. ledna 2015, Bank Tejarat v. Rada (T-176/12, EU:T:2015:43), jenž se stal konečným, se navrhovatelka domáhala a dosáhla zrušení omezujících opatření přijatých v roce 2012, která byla tudíž odstraněna z unijního právního řádu, jak konstatoval Tribunál v bodě 45 napadeného rozsudku. Navrhovatelka se tedy může dovolávat uvedeného rozsudku na podporu své žaloby na náhradu škody, kterou podala Tribunálu a jež je zapsána pod číslem T-37/17. Navrhovatelka má dále možnost, již využila, podat novou žalobu k unijnímu soudu za účelem přezkumu legality rozhodnutí o opětovném zařazení, aby případně byla uvedena do svého původního postavení či získala náhradu škody.
- 84 Tribunál se tudíž v projednávané věci nedopustil nesprávného právního posouzení, když – jak vyplývá z bodu 47 napadeného rozsudku – měl za to, že přijetím napadených aktů nebyla porušena zásada účinné soudní ochrany.
- 85 Navrhovatelka dále nepředložila důkazy, které by prokazovaly porušení zásady řádné správy, jež je zakotvena v článku 41 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2014, N., C-604/12, EU:C:2014:302, bod 49, a rozsudek ze dne 17. července 2014, YS a další, C-141/12 a C-372/12, EU:C:2014:2081, bod 68). Právo každého na to, aby v případě, že je přijato individuální opatření, které se jej může nepříznivě dotýkat, byla jeho záležitost institucemi a orgány Unie projednána nestranně a spravedlivě a v přiměřené lhůtě, které z této zásady vyplývá, totiž nemá za cíl zajistit, aby Rada v budoucnu nepřijala nová omezující opatření založená na jiných důvodech.
- 86 Navrhovatelka dále nepředložila ani důkazy, jimiž by mohlo být prokázáno zneužití pravomoci ze strany Rady. Podle judikatury Soudního dvora je akt stížen zneužitím pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou cíle, pro které byla daná pravomoc svěřena, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvami pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 135 a citovaná judikatura). Tribunál mimoto v bodě 144 napadeného rozsudku konstatoval, že cílem opětovné zařazení navrhovatelky na sporné seznamy bylo naplnit cíle sledované ustanoveními rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012. Tribunál tudíž správně v bodě 146 napadeného rozsudku zamítl žalobní důvod vycházející ze zneužití pravomoci a porušení zásady řádné správy.
- 87 Konečně navrhovatelka tvrdí, že vzhledem k tomu, že nebyly dodrženy zásady a práva, jichž se dovolávala na podporu svého čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, jejím opětovným zařazením na sporné seznamy byla porušena její základní práva, mimo jiné její právo na vlastnictví a zásada proporcionality. Z výše uvedených úvah přitom vyplývá, že práva a zásady, jichž se navrhovatelka dovolávala, porušeny nebyly. Navíc navrhovatelka nezpochybňuje body 147 až 165 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál zamítl její žalobní důvod, který vycházel z toho, že rozhodnutím Rady a jejím opětovným zařazením na seznam byla porušena její základní práva, mimo jiné právo na vlastnictví a zásada proporcionality.

- 88 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku a s ním i kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 89 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Článek 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, stanoví, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 90 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení ve svém návrhu a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Bank Tejarat ponese vedle vlastních nákladů řízení náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.

Podpisy.